

BAT PAT

EL GUARDIÀ DE TRES CAPS

Estrella Polar

**RIU I
TREMOLA!**

BAT PAT

EL GUARDIÀ DE TRES CAPS

Text a cura de
Roberto Pavanello

Estrella Polar

Estrella Polar
Collecció: Bat Pat

Projecte editorial de Marcella Drago i Chiara Fiengo

Projecte gràfic de Laura Zuccotti

Realització editorial d'Atlantya Dreamfarm s.r.l.

Text de Roberto Pavanello

Il·lustracions de Blasco Pisapia (disseny) i Pamela Brughera (color)

Titol original: *A cuccia cerbero!*

Traducció de David Nello

© 2014, Edizioni Piemme S.p.A., Corso Como 15, 20154 Milà, Itàlia

www.batpat.it

International Rights © Atlantya, S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia

foreignrights@atlantya.it

www.atlantya.com

© 2014, d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar,

Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.batpat.cat

Primera edició: gener del 2015

Fotocomposició: Victor Igual, s.l.

Impressió: Liberdúplex

Dipòsit legal: B.26.556-2014

ISBN: 978-84-9057-662-5

El nom de Bat Pat i tots els personatges i detalls que hi estan relacionats, *copyright* d'Edizioni Piemme S.p.A., són llicència exclusiva d'Atlantya S.p.A. en la seva versió original. Les seves traduccions o adaptacions són propietat d'Atlantya S.p.A. Tots els drets reservats.

No es permet la reproducció total o parcial d'aquest llibre ni el recull en un sistema informàtic, ni la transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, ja sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per registre o per altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*. La infracció dels drets esmentats pot constituir un delictes contra la propietat intel·lectual (art. 270 i següents del Codi Penal).

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

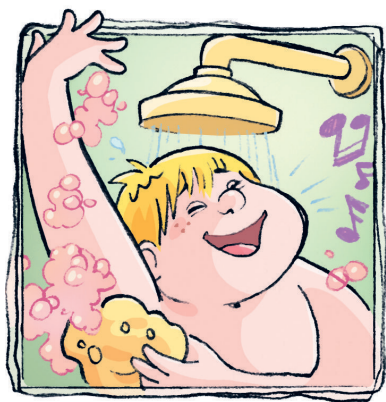

1

REFILETS ESPANTOSOS!

l primer maldecap per ordre d'aparició va ser la decisió del Leo de dedicar-se a la música. Al cant, per ser més exactes! Sí, sí, ho heu sentit bé: el Leo, després d'haver-se apuntat a la coral de l'escola a l'últim moment per substituir un noi iet que s'havia posat malalt, de sobte va tenir el convenciment que podria ser un gran cantant. El problema és que ell era l'únic que ho pensava, mentre que la resta de la família, gens convençuts, van haver de suportar aquella nova fallera.

La cosa va començar quan cantava a la dutxa, com fa tanta gent, però ningú no li va fer cap cas, sobretot perquè el soroll de l'aigua i la porta del lavabo tancada esmorteïen en gran part els seus brams de cavernícola.

Després, però, li va agafar la mania de cantar pertot arreu, en qualsevol situació imaginable: així que es despertava es posava a cantussejar al llit, cantava quan teclejava davant de l'ordinador o quan anava amb bicicleta, cantava tallant-se les ungles i fins i tot quan esmorzava (amb el resultat d'un munt d'escopinades de cereals remullits amb llet per tota la cuina!). Bra-

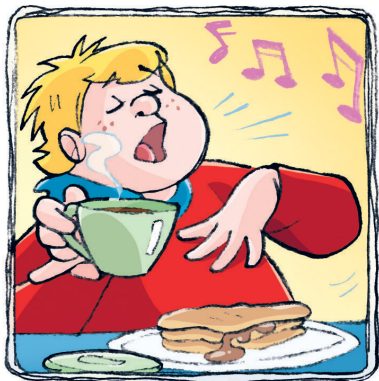

mava tonades alegres quan estava content i mugia com una vaca trista quan estava baix de moral.

Fins aquí la família Silver ho va tolerar prou bé, demanant-li amablement que potser ja n'hi havia prou del seu tema preferit *Amb una mica de sucre tot va millorar a la vida!*

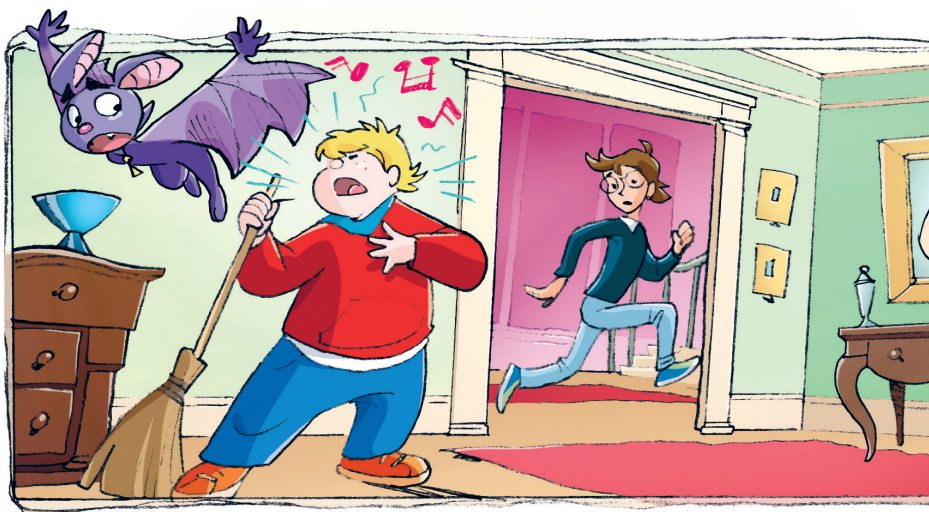
Però la cosa es va complicar de debò quan el Leo va descobrir el karaoke! Perquè als seus brams de bou melancòlic, de sobte, hi va afegir la música. Si he de dir-vos la veritat, els resultats van millorar una mica, però, com que anava a entrenar-se al garatge, l'aparell estereofònic que feia servir era tan potent que feia tremolar els fonaments de la casa!

Així doncs, van arribar a un acord: li van atorgar un màxim d'una hora al dia d'assajos, i la resta, silenci! Tots es van comprar tps de cera (per a

mi també un parell, molt bufons!), però fins i tot quan m'atrinxerava a les golfes amb un coixí al cap, les meves sensibbilíssimes orelles patien massa, i per això vaig agafar el costum de tocar el dos, volant, quan era la seva horeta d'estudi. Volia estar tranquil, jo! Gràcies a això, no m'empipava com la resta de la família:

—Escolta'm, mare, que aquesta és sensacional... Parla'm d'amor, gentil ninetaaaa. Tota la vida et seguiré de vetaaaa!

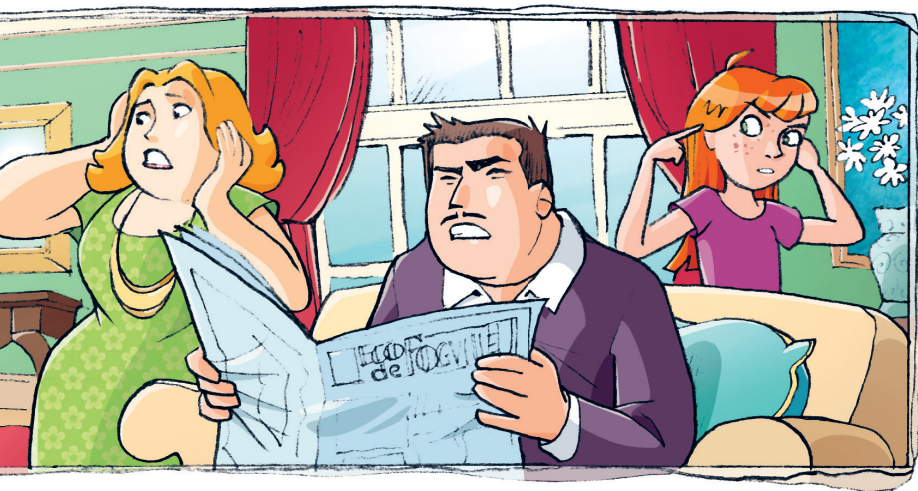
—Espantós, Leo, espantós de debò! —replicava la senyora Silver esmunyint-se fora de l'habitació.

—I aquesta t'agrada, Martin? *Mariners com que bufa el vent, cantem tots una cançoneta...*

—A veure si aquest vent se t'emporta ben lluny, germanet! —responia el Martin, desconsolat.

—Ep, on ha anat a parar el nostre amic Bat Pat? Volia fer-li sentir *El vals del ratpenat vienès*.

—Ha fugit volant! —replicava la Rebecca—. Sort d'ell que té ales per volar...

—Rebecca, estimada germaneta, aquesta fa per tu: *Dos cocodrilets ballen valsets, un orangutan es tira pel tobogan, una granota balla la jota...*

—Leo, de debò, ja no puc més d'aquesta cridòria —va cridar-li la meva mestresseta, i va sortir de casa amb un cop de porta.

El Leo es va quedar tot ofès i durant la resta de la tarda no va dir ni piu. Quan vaig tornar del meu vol salvaorelles, me'l vaig trobar, trist, al garatge, desmuntant el seu equip megaestèreo.

Va aparèixer a l'hora de sopar, però en comptes d'abraonar-se damunt el menjar, com

sol fer habitualment, es va aturar a la porta i va dir, capcot:

—Ehem... Em penso que he exagerat amb aquesta història del cant... Perdoneu-me. Us prometo que d'ara en endavant no us molestaré més. Perdone'm, Rebecca, jo no volia... Ei, però on és la Rebecca?

Això mateix, on s'havia ficat la Rebecca? Ningú no l'havia vist tornar a casa i a fora estava arribant un temporal sonat!